

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽi/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	1009201575
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1009201575.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu : EUREA, občianske združenie, Tupého 25/A, Bratislava, IČO: 30794242, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom v Bernolákove, Národného oslobodenia 25, proti žalovanému : Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SLV-401/OLVS-2009 z 20. augusta 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2012, č. k. 1S/167/2009-56, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2012, č. k. 1S/167/2009-56 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie žalovaného č. : SLV-401/OLVS-2009 z 20. augusta 2009 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ň ý zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 613,52 € na účet jeho právneho zástupcu do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SLV-401/OLVS-2009 z 20. augusta 2009 - ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu podaný proti rozhodnutiu Ministerstvu vnútra SR, úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misii č. KM-878/SI-2009 z 15. júla 2009, ktorým podľa § 18 ods.2 v spojení s § 9 ods.2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zák. č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobode informácií“) nevyhovelo žiadateľovi poskytnúť informáciu uvedenú v jeho žiadosti o sprístupnenie informácií, doručенú a zaregistrovanú pod č. KM-878/SI-2009 dňa 7. júla 2009 na Ministerstve vnútra SR, a toto rozhodnutie potvrdil - a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a

postupu žalovaného správneho orgánu, dospel k záveru, že žalobca žiadal v rozpore s § 9 ods.1 a 2 zák. č. 211/2000 Z. z. sprístupniť informácie, na ktoré sa vzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám. Poukázal na skutočnosť, že ak žiadateľ požiada o sprístupnenie informácií o súkromí či zverejnenie verejných osobných údajov, resp. dokumentov obsahujúcich takéto informácie, povinná osoba ich podľa § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 211/2000 Z. z. sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby (t. j. osoby, ktorej sa informácia týka). Keďže tieto ustanovenia neukladajú povinnej osobe povinnosť požiadať o písomný súhlas dotknutej osoby, povinná osoba podľa názoru súdu nemusí žiadať dotknutú osobu o súhlas. V prípade, že žiadateľ o informáciu nevie preukázať takýto súhlas dotknutej osoby alebo súhlas nie je založený v úradnom spise, povinná osoba informáciu nesprístupní.

Krajský súd mal za preukázané, že žalobca žiadal sprístupniť informácie - „kópiu rozhodnutia o disciplinárnej sankcii udelenej H. D., referentke 4. oddelenia OOUO Úradu na ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misí“, na ktoré sa podľa jeho názoru vzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa zák. č. 211/2000 Z. z., a preto konštatoval, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného o nevyhovení žiadosti o poskytnutie informácie je v súlade so zákonom. Uviedol tiež, že takýto postup je v súlade aj s nariadením Európskeho parlamentu a Rady ES č. 1049/2001/ES, ktoré v čl. 4 upravuje výnimky, kedy orgány odmietnu prístup k dokumentu, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana podľa písm. b/ súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi spoločenstva týkajúcimi sa ochrany osobných údajov. Tiež pripomenul, že prístup verejnosti k dokumentom orgánov, predstavuje zásadu a rozhodnutie o odmietnutí je platné len vtedy, ak sa zakladá na niektorých z výnimiek uvedených v čl. 4 nariadenia č. 1049/2001.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca dôvodiac, že názor prvostupňového súdu podľa ktorého sa na požadované informácie vzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 211/2000 Z. z. považuje za nesprávny, pretože žalobca nežiadal o sprístupnenie informácie o osobných údajoch alebo o súkromí fyzickej osoby, ale žiadal o poskytnutie kópie rozhodnutia o disciplinárnej sankcii udelenej príslušníčke Policajného zboru. Poukázal na skutočnosť, že na uvedenú situáciu sa nevzťahuje ust. § 9 ods.1, 2 zák. č. 211/2000 Z. z., keďže sprístupnenie informácie v požadovanom rozsahu sa netýka osobných údajov alebo súkromia fyzickej osoby.

Žalobca s poukazom na rozhodnutia, ktoré citoval (Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 94/05 z 15. februára 2006, Ústavného súdu Slovenskej republiky /ďalej aj „ÚS SR“ alebo „ústavný súd“/ sp. zn. II. ÚS 44/00 z 5. januára 2001, Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bruggemann a Scheuten v. Spolková republika Nemecko z 12.7.1977) mal za to, že meno, priezvisko a pracovné zaradenie fyzickej osoby nie sú takými trvalými identifikátormi, ktoré by túto fyzickú osobu nezameniteľne identifikovali spomedzi množstva iných fyzických osôb, napr. obyvateľov Bratislavy, či občanov Slovenskej republiky. Rozhodnutie požadované žalobcom sa tak síce týka potrestania príslušníčky Policajného zboru (ďalej len „PZ“) menom H. D., identifikácia prostredníctvom mena, služobného zaradenia, však túto osobu nerobí pre žalobcu priamo alebo nepriamo určiteľnou. Informácie týkajúce sa takto označenej osoby preto nemôžu mať povahu osobných údajov a zo sprístupňovania nemôžu byť vylúčené s odvolaním sa na ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 211/2000 Z. z. Žalobca uviedol, že v prípade dovedenia argumentácie žalovaného a prvostupňového súdu do dôsledkov, by povahu osobných údajov malo aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného, keďže je v ňom uvedené, že ho vydal A. O. O., riaditeľ Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misí MV SR, pretože žalobca sa z neho dozvedel, že takto identifikovaná fyzická osoba má hodnosť plukovníka, získala vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, pracuje v pozícii riaditeľa Úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misí MV SR. Žalovaný by preto mal v súlade s jeho argumentáciou žalobcovi zaslať anonymizované rozhodnutie, t.j. bez uvedenia mena, priezviska a funkcie O. O..

Žalobca uviedol, že v súlade s judikatúrou ÚS SR nemožno informáciu o disciplinárnej sankcii udelenej príslušníkovi PZ v súvislosti s plnením jeho služobných povinností odmietnuť ani z dôvodu ochrany súkromia. Príslušník PZ totiž pri plnení služobných povinností nevykonáva svoje súkromné aktivity, ale je v pozícii verejného činiteľa, dokonca s osobitnými právomocami. Mal za to, že aj v prípade, že by sa na uvedený prípad vzťahovalo obmedzenie prístupu k informáciám podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 211/2000 Z. z., týkalo by sa len osobných údajov/informácií o súkromí fyzickej osoby. Žalovaný mal preto

sprístupniť požadované rozhodnutie, kde by boli tieto údaje vynechané.

Žalobca poukázal na to, že žalovaný tiež ignoroval ústavnoprávny aspekt práva na informácie, ktoré je garantované čl. 26 Ústavy SR, najmä podmienky jeho obmedzenia, ako ich určuje čl. 26 ods.4 Ústavy SR, na ktorý bol žalovaný povinný v zmysle čl. 152 ods.4 Ústavy SR prihliadať. Čl. 26 ods. 4 Ústavy SR taxatívne určuje dôvody, pre ktoré je možné právo na informácie obmedziť, avšak aj to iba v prípade, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnuté. Vzhľadom na verejný záujem a pobúrenie, ktoré správanie poslanca NR SR L.. M. Z. a následné potrestanie dotknutej príslušníčky PZ vyvolalo, je naopak v demokratickej spoločnosti nevyhnuté, aby sa verejnosť mohla oboznámiť s výrokom a dôvodmi rozhodnutia o disciplinárnom potrestaní príslušníčky PZ, ktorá bola terčom vulgárneho napádania L.. M. Z..

Podľa názoru žalobcu, aj v prípade, že by meno, priezvisko a pracovné zaradenie fyzickej osoby predstavovali osobné údaje, mal žalovaný sprístupniť informáciu vrátane týchto údajov a to z dôvodu priamej aplikácie ústavného práva na informácie v čl. 26 ods. 1 Ústavy SR na tento konkrétny prípad.

S poukazom na právnu teóriu (Šimíček, V.: Ústavní stížnost. Praha : Linde, a.s., 2005, s. 74) pripúšťajúcu priamu aplikáciu ústavy za splnenia zákonných podmienok, mal žalobca za to, že v tomto prípade podmienky pre priamu aplikáciu ústavy boli splnené, a to z týchto dôvodov:

1. nesprístupnenie informácie o rozhodnutí o disciplinárnej sankcii udelenej príslušníčke PZ by bolo zjavne v rozpore s ústavným právom na informácie (s požiadavkou obmedzenia iba v prípade nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti);

2. išlo by o hodnotovú medzeru v zákone o ochrane osobných údajov a v zákone o slobodnom prístupe k informáciám, pretože ak požadované informácie napĺňajú pojmové znaky osobných údajov, tieto zákony neobsahujú výnimku, ktorá by umožňovala informácie sprístupniť;

3. keďže protiústavné dôsledky by nastali v dôsledku stavu, že zákony neobsahujú výnimku z nesprístupnenia osobných údajov, išlo by o absenciu právnej úpravy určitej špecifickej situácie a nie o stav, kedy by bolo existujúce ustanovenie niektorého zo zákonov protiústavné (napr. definícia osobného údaje v § 3 zák. č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov). Súd teda nemohol prerušiť konanie a dať Ústavnému súdu SR podnet na vyslovenie protiústavnosti niektorého zo zákonných ustanovení.

Čo sa týka zamietnutia žaloby tiež z dôvodu, že takýto postup je v súlade aj s nariadením Európskeho parlamentu a Rady ES č. 1049/2001/ES, ktoré v čl. 4 upravuje výnimky, kedy orgány odmietnu prístup k dokumentu, žalobca uviedol, že uvedené nariadenie sa vzťahuje na prístup k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie a nie na vnútroštátny režim sprístupňovania informácií. Poukázal na to, že právo EÚ neobsahuje všeobecnú úpravu sprístupňovania informácií v členských štátoch, čiastková úprava je obsiahnutá v Smernici č. 2003/98/ES o opakovanom použití informácií verejného sektora (upravuje minimálny súbor pravidiel pre opakované použitie dokumentov na komerčné a nekomerčné účely a je postavená na existujúcom prístupovom režime členských štátov a nemení národné pravidlá prístupu k dokumentom) a v Smernici č. 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí (upravuje povinnosť verejných orgánov sprístupňovať informácie z oblasti životného prostredia a pravidlá tohto sprístupňovania. Ani jedna so smerníc sa vecne netýka informácie požadovanej žalobcom, preto právnym predpisom, ktorý mal súd aplikovať na tento prípad je Ústava SR a zákon č. 211/2000 Z. z. Navyše, prvostupňový súd poukázal na výnimku v čl. 4 nariadenia, ale nevšimol si u čl. 6, podľa ktorého : „Ak sa ktorákoľvek z výnimiek vzťahuje iba na niektoré časti požadovaného dokumentu, zostávajúce časti dokumentu sa uvoľnia na zverejnenie.“ Takže aj v tomto prípade, ak by toto nariadenie upravovalo sprístupňovanie dokumentov na vnútroštátnej úrovni, bol by žalovaný povinný sprístupniť dokument s výnimkou osobných údajov.

Citujúc čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb.), ktorý rovnako ako nariadenie nemá subsidiárne aplikačné postavenie vo vzťahu k právu EÚ, žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania v celkovej výške 613,52 €, ktorú špecifikoval.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10

ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je opodstatnené. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29. januára 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č.: SLV-401/OLVS-2009 z 20. augusta 2009 - ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu podaný proti rozhodnutiu Ministerstvu vnútra SR, úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misí č. KM-878-1/SI-2009 z 15. júla 2009, ktorým podľa § 18 ods.2 v spojení s § 9 ods. 2 zákona o slobode informácií nevyhovelo žalobcovi ako žiadateľovi poskytnúť informáciu uvedenú v jeho žiadosti o sprístupnenie informácií, doručení a zaregistrovanú pod č. KM-878/SI-2009 dňa 7. júla 2009 na Ministerstve vnútra SR, a toto rozhodnutie potvrdil.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu, je zrejmé, že žalobca požiadal žalovaného podľa zákona č. 211/2000 Z. z. „o sprístupnenie kópie rozhodnutia o disciplinárnej sankcii udelennej H. D. referentke 4. oddelenia OOUO Úradu na ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misí za to, že úradný záznam, ktorého predmetom bol incident poslanca NR SR L.. M. Z. dňa 28.04.2009 o cca 19,45 hod. v podzemných garážach NR SR, sprístupnila tretej osobe“.

Správne orgány pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu vo svojich rozhodnutiach aplikovali ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z. z., ktoré odôvodnili tým, že žiadateľom požadovaná informácia je informáciou o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov, a teda je potrebné pred jej sprístupnením, nakoľko povinnosť ju zverejniť nevyplýva zo žiadneho osobitného zákona, mať predchádzajúci písomný súhlas dotknutej osoby, ktorá podľa pracovného zaradenia nepatrí do okruhu osôb uvedených v § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 veta prvá cit. zákona, informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok, povinná osoba sprístupní len vtedy:

- 1./ ak to ustanovuje zákon alebo
- 2./ na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby.

Úlohou súdu v predmetnej veci, vzhľadom na obsah žaloby, bolo vyriešenie právnej otázky, či boli v danej veci splnené zákonné podmienky zo strany správnych orgánov na postup a rozhodnutie v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Medzi spornými stranami bol totiž zásadný rozpor v posúdení, či požadovanú informáciu o disciplinárnej sankcii príslušníčky Policajného zboru možno odmietnuť z dôvodu ochrany súkromia.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že požadovaná informácia sa súkromia fyzickej osoby netýka, žalovaný správny orgán zaujal v tejto otázke zásadne odlišný postoj, keď konštatoval, že požadovaná informácia je informáciou o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom č. 428/2002 Z. z., a teda je potrebné pred jej sprístupnením, nakoľko povinnosť ju zverejniť nevyplýva zo žiadneho osobitného zákona, mať predchádzajúci písomný súhlas dotknutej osoby, ktorá podľa pracovného zaradenia nepatrí do okruhu osôb uvedených v § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že pri realizácii ústavou zaručeného práva na informácie, garantovaného čl. 17 Listiny základných práv a slobôd, v spojení so zákonom o slobodnom prístupe k informáciám, je potrebné akékoľvek obmedzenia poskytovania informácií vykladať reštriktívnym spôsobom. Iný postup, t. j. extenzívny výklad podmienok, za existencie ktorých zákon o slobodnom prístupe k informáciám umožňuje právo na poskytnutie informácií obmedziť a informácie neposkytnúť, by bol zameraný proti vlastnému zmyslu a účelu tohto zákona, ako aj ústavou zaručeného verejného subjektívneho práva garantovaného čl. 17 Listiny základných práv a slobôd.

Právo na informácie predstavuje vo vzťahu k verejnej správe jednu zo záruk zákonnosti, ktorá by v prípade extenzívneho výkladu bola značne obmedzená. Primeraná informovanosť o verejných záležitostiach má pre verejnosť veľký význam, pretože prístup verejnosti k informáciám posilňuje jej dôveru k verejnej správe. Toto právo samozrejme nie je absolútne, ale je limitované obmedzeniami vyplývajúcimi z potreby ochrany legitímnych verejných záujmov medzi ktoré patrí aj ochrana súkromia.

Požadovaná informácia v predmetnej veci sa týkala sprístupnenia rozhodnutia o disciplinárnom postihu príslušníčky Policajného zboru, ktorá vystupovala v pozícii subjektu požadovaných údajov. Za týmto účelom bolo potrebné prioritne posúdiť, či táto informácia je výlučne súčasťou súkromia označeného subjektu údajov alebo patrí do sféry verejnej. Pokiaľ by totiž išlo o sféru súkromnú, tak argumentácia správnych orgánov by obstála. V tomto prípade je však nespornou skutočnosťou, že požadovaná informácia - vzhľadom na pracovné zaradenie subjektu požadovaných údajov - sa týka sféry verejnej.

Relevantnou otázkou v predmetnej veci bolo následne posúdiť, či za stavu, že požadovaný údaj bol súčasťou verejnej sféry, by naň dopadalo i ďalšie základné právo, t. j. právo na informácie, ktorého nositeľom je žalobca.

Odvolací súd skonštatoval, že verejnosť má právo, aby bola informovaná o činnosti tzv. osôb verejného záujmu, medzi ktoré príslušníci Policajného zboru nesporne patria, pričom tomuto režimu podliehajú údaje súvisiace s ich verejnou, či úradnou činnosťou, funkčným alebo pracovným zaradením.

Za stavu, že požadované údaje v posudzovanej veci sa netýkajú súkromia osoby verejného záujmu, nebol podľa názoru odvolacieho súdu dôvod znepřístupnenia žalobcom požadovanej informácie, samozrejme v upravenej forme, t. j. bez uvedenia identifikačných údajov.

Z horeuvedených dôvodov odvolací súd zamietajúci prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom v zmysle § 250ja ods. 4 O.s.p. je viazaný právnym názorom súdu.

Vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS 92/09).

Podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 2 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania. Trovy konania predstavujú v predmetnej veci trovy právneho zastúpenia žalobcu advokátom v prvostupňovom ako aj v odvolacom konaní. Pozostávajú zo

sumy za 4 úkony právnej služby (prevzatie a príprava - 22. októbra 2009, podanie žaloby - 23. októbra 2009, vyjadrenie k odvolaniu - 2. mája 2011, podanie odvolania - 21. novembra 2012), a to 2 x 115,83 € (§ 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) plus režijný paušál 2 x 6,95 € (§ 15 citovanej vyhlášky), 1 x 123,50 € plus režijný paušál 7,41 € a 1 x 127,17 Eur + režijný paušál 7,63 €, t. j. 511,27 € + 20 % DPH (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky) t. j. 102,25 €. Spolu trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 613,52 €.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.